

Carul Lui de biruință

Pastor MARIUS LIVANU
Președintele Comunității
Penticostale Teritoriale Italia

În scrisoarea sa către corinteni, apostolul Pavel folosește o imagine sugestivă a situației în care se găsește și pentru care aduce mulțumiri lui Dumnezeu. Pentru Pavel, imaginea este foarte importantă, deoarece o imagine vorbește mai mult decât o mie de cuvinte și se imprimă în memorie mult mai ușor și mult mai sigur. Imaginea depășește barierele culturale ale cuvintelor și exprimă mult mai ușor și mai sigur un concept. Dar asta numai dacă acea imagine este bine cunoscută publicului și prezentată în mod corect. Altfel, imaginea distorsionată va crea nu puține confuzii și chiar erezii. Vreau să folosesc imaginea carului de biruință însă, pentru a vorbi de asta, trebuie mai întâi să recapitulăm concepțiile greșite în legătură cu acest car. Am auzit foarte multe predici, îndemnuri, poezii sau cântări care exprimau în mod incorect adevărul din spatele acestei expresii biblice. În unele cazuri, traducerea influențează interpretările eronate, așa cum este cazul de față.

1. Carul despre care vorbește Pavel în 2 Corinteni nu este un car de luptă, implicat în război

Am întâlnit oameni care au spus: „M-am trezit dimineața. Aveam o zi grea cu multe probleme. Am deschis Biblia exact la 2 Corinteni 2:14 și am înțeles că Domnul o să mă poarte în carul Lui de biruință. Așa am prins curaj și m-am dus să înfrunt toate problemele, știind că Domnul îmi va da biruință.”

Însă carul despre care vorbește Pavel nu are în vedere luptele sau problemele noastre. Nu trebuie să urcăm în car pentru a avea succes sau pentru a avea un an plin de belșug, de binecuvântare sau de sănătate. Carul acesta exprimă cu totul altceva.

Trebuie să mergem pe surse și să vedem ce însemna în antichitate cuvântul acesta – *triumbeonti* –, pe care Pavel îl folosește pentru a exprima triumful, *triumful lui Hristos*. El înseamnă ceva anume, ceva specific, fiind legat de istoria romană, cu sute de ani înainte de Hristos. Era un obicei pe care romanii l-au luat de la poporul etrusc. **Triumful era, în primul rând**, o proclamare a biruinței care a avut loc în urma unor lupte. Carul de biruință nu era undeva în război, iar cel care era în carul acesta putea avea succes pentru că ar fi fost special carul. Nu asta înseamnă, deși, cei mai mulți aceasta înțeleg: un car în care ești protejat și ești biruitor în toate. Carul de biruință e altceva. În Roma imperială, triumful

era o onoare, o recompensă, o recunoștință adusă unui comandant militar, unui general care mergea în luptă. Când se întorcea victorios la Roma, acesta nu intra în cetate, ci trimitea emisarii săi înainte pentru a solicita acel triumf Senatului roman, care îi putea acorda, pe cheltuiala statului, această onoare. Această solemnitate era legată de religie și de armată. Era proclamarea biruinței; era sărbătorirea biruinței. Comandantul respectiv, dacă primea avizul din partea Senatului, trebuia să aștepte afară din cetate, până când i se aproba intrarea pe poarta *Triumfal*. Străbătea străzile Romei, trecea pe lângă *Colosseum* și ajungea până la templul lui Jupiter, unde aducea o jertfă. Pe traseul acesta era parada triumfală având în mijloc carul triumfătorului – carul de biruință. Triumfătorul era unul singur. Dacă în lupta respectivă erau doi generali care aveau același grad, în car mergea doar cel care a avut statutul de *imperius maior* în luptă. Precedau carul cântăreții, preoții care aduceau jertfele și oficialitățile politice. Apoi, carul acesta era urmat de toate bogățiile pe care respectivul general le-a cucerit în război. De pildă, Traian, când a cucerit Dacia, a plecat cu 165 tone de aur, 331 tone de argint, plus alte bogății. Când Titus, a jefuit templul din Ierusalim și l-a incendiat, aurul topit s-a scurs printre pietrele zidului, lucru care a făcut să nu mai rămână piatră pe piatră. Aurul trebuia să fie purtat în procesiunea triumfală în spatele carului de biruință. De multe ori, o procesiune triumfală a avut o lungime de câțiva kilometri. Practic, era o paradă a națiunilor cucerite, a bogățiilor câștigate și a armatelor învinse. Și toate astea însemnau **triumful**. Iată de ce cuvântul triumf înseamnă ceva specific, ce trebuie avut în vedere. Era onoarea adusă celui general care a biruit o armată de cel puțin 5000 de soldați. Venerarea acelei victorii era o sărbătoare, o festivitate solemnă.

De aceea, acest car nu este un car de luptă; adică, nu te urci în car pentru ca să îți meargă bine. Nu te urci în car pentru că vrei să fii sănătos sau pentru că vrei să ai un an binecuvântat. Pavel spune: „*Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință*”, dar cuvântul *biruință* (care poate produce confuzie) apare doar în limba română și în câteva versiuni în limba engleză, în rest, în majoritatea traducerilor apare cuvântul **triumf** – triumful lui Hristos, care reprezintă imaginea aceea istorică.

În Roma au fost peste 320 de astfel de intrări triumfale, circa 320 de generali intrând

Continuare...

„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos și care răspândește prin noi, în orice loc, mireasma cunoștinței Lui.”
(2 Corinteni 2.14)